

Sygnatura akt VII U 4822/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 1 kwietnia 2015 r

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant:st. sek. sąd. Marta Jurga

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2015 r. w Poznaniu

odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P.

z dnia 5 września 2014 roku Nr (...)

w sprawie W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w P.

o dalszą rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w całości i przyznaje odwołującemu W. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 18 kwietnia 2010 roku na dalszy okres od 1 lipca 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

(...) września 2014 roku oznaku 540600 / (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie art. 17 ust.4 i art. 16 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 167, poz.1322 ze zm.), po rozpoznaniu wniosku z dnia 6 maja 2014 roku, odmówił **W. S.** przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, albowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 29 sierpnia 2014 roku nie stwierdziła stanu niezdolności do pracy, która pozostawałaby w związku z wypadkiem przy pracy. Jednocześnie organ rentowy uchylił decyzję z dnia 17 czerwca 2014 roku.

W. S. w ustawowo przewidzianym trybie i terminie odwołał się od powyższej decyzji podnosząc, że aktualne skierowanie na USG, rezonans magnetyczny oraz skierowanie na operację potwierdzają jaki jest stan faktyczny jego zdrowia.

W. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. wniósł o jego oddalenie i podtrzymał dotychczasową argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji. Jednocześnie organ rentowy podał, że odwołujący miał ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 30 czerwca 2014 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący W. S. urodził się w dniu (...), z zawodu jest elektromonterem. Odwołujący pracował w wyuczonym zawodzie oraz na stanowisku pracownika budowlanego.

Od 1 sierpnia 2007 roku do 2012 roku odwołujący prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą ZAKŁAD (...) w P. w zakresie tynkowania, zakładania stolarki budowlanej, posadzkarstwa, tapetowania, oblicowywania ścian i malowania. W dniu 18 kwietnia 2010 roku odwołujący w wyniku upadku z drabiny na betonową posadzkę podczas szpachlowania ścian na budowie doznał zwichnięcia stawu barkowego lewego i porażenia splotu barkowego lewego. W trakcie hospitalizacji na Oddziale Chirurgicznym wykonano repozycję zwichnięcia stawu barkowego lewego. Dalsze leczenie odbywało się w Poradni Chirurgicznej, w (...) i w Poradni Neurologicznej.

Od 18 kwietnia 2010 roku do 16 października 2010 roku odwołujący pobierał zasiłek chorobowy, a od 17 października 2010 roku do 13 lipca 2011 roku organ rentowy wypłacał mu świadczenie rehabilitacyjne w związku z wypadkiem przy pracy z uwagi na dysfunkcję narządu ruchu. Odwołujący był dwukrotnie kierowany na odbycie rehabilitacji leczniczej narządu ruchu w systemie stacjonarnym w ramach prewencji rentowej ZUS z częściową poprawą.

Decyzją z dnia 21 listopada 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., po rozpoznaniu wniosku z dnia 1 sierpnia 2011 roku, przyznał W. S. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej w dniu 18 kwietnia 2010 roku w wysokości odpowiadającej 25% stałego uszczerbku na zdrowiu w oparciu o orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 21 października 2011 roku.

Na skutek wniosku z dnia 1 sierpnia 2011 roku organ rentowy mocą decyzji z dnia 8 grudnia 2011 roku przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 sierpnia 2011 roku do 30 czerwca 2012 roku. Podstawę faktyczną decyzji stanowiło orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 21 października 2011 roku.

Organ rentowy kontynuował wypłatę świadczenia nieprzerwanie do 30 czerwca 2014 roku.

(...) maja 2014 roku W. S. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 2 czerwca 2014 roku stwierdził, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Obecnie naruszona sprawność organizmu umożliwi mu wykonywanie pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji w zawodzie elektromontera lub prac remontowo – budowlanych w ramach własnej działalności gospodarczej. Decyzją z dnia 17 czerwca 2014 roku pozwany odmówił odwołującemu przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W związku z wniesieniem sprzeciwu przez W. S. sprawa została przekazana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która po zasięgnięciu opinii ortopedy konsultanta ZUS orzeczeniem z dnia 29 sierpnia 2014 roku potwierdziła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy uznając, że objawy neuropatii rozpoznane u odwołującego nie powodują obecnie upośledzenia sprawności ruchowej kończyny górnej lewej uniemożliwiającego pracę w charakterze elektromontera. Ograniczenie ruchomości dotyczy małego palca, ruch w dużych stawach kończyn jest zachowany w funkcjonalnym zakresie. W związku z tym brak jest podstaw do orzekania długotrwałej niezdolności do pracy.

W dniu 5 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. wydał zaskarżoną decyzję, od której W. S. wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Czyniąc ustalenia w spornej kwestii, czy odwołujący jest nadal częściowo bądź całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 18 kwietnia 2010 roku, a w przypadku stwierdzenia niezdolności do pracy ze wskazaniem jej daty początkowej, czy istnieje możliwość przekwalifikowania zawodowego, czy nastąpiła poprawa stanu zdrowia w stosunku do stanu zdrowia będącego podstawą do wydania orzeczenia przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 21 czerwca 2012 roku i czy okoliczności niezdolności do pracy powstały po złożeniu odwołania od decyzji z dnia 5 września 2014 roku, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych ortopedy B. M. i neurologa M. P..

U.: uszkodzenie stożka rotatorów barku lewego ze znacznym ograniczeniem ruchów stawu barkowego lewego i upośledzeniem funkcji kończyny, uszkodzenie nerwu łokciowego lewego.

W.-ortopedycznej obecny stan narządu ruchu i układu nerwowego u odwołującego narusza w sposób istotny sprawność motoryczną organizmu choć nie upośledza wydolności chodu. Odwołujący wymaga stałej kontroli lekarskiej, rozważenia leczenia operacyjnego barku lewego, systematycznego usprawniania, leczenia farmakologicznego i fizykoterapeutycznego ograniczenia ruchów stawu barkowego lewego, unikania przeciążeń i kształtowania zachowań prozdrowotnych. W uznaniu biegłych odwołujący jest nadal, nieprzerwanie częściowo niezdolny do pracy zarobkowej zgodnie z kwalifikacjami od daty wstrzymania wypłaty świadczenia do końca grudnia 2015 roku. Częściowa niezdolność do pracy jest związana z wypadkiem w pracy w dniu 18 kwietnia 2010 roku. W porównaniu z poprzednimi badaniami przeprowadzonymi przez Lekarzy Orzeczników ZUS nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia odwołującego. Nadal utrzymuje się znaczne, upośledzające sprawność funkcjonalną ograniczenie ruchów stawu barkowego lewego oraz cechy neuropatii nerwu łokciowego lewego. Zmianom towarzyszy wychudzenie obrysów barku lewego oraz zaniki mięśniowe kończyny górnej lewej, co pośrednio świadczy o dysfunkcji kończyny uniemożliwiającej jej normalne wykorzystanie w życiu codziennym. Dotychczasowe leczenie nie przyniosło pożądanego rezultatu. Ograniczenie ruchów stawu barkowego lewego zaburza sprawność funkcjonalną kończyny górnej lewej i uniemożliwia odwołującemu wykonywanie pracy zarobkowej zgodnie z kwalifikacjami w zawodzie elektromontera i pracownika zakładu ogólnobudowlanego. Odwołujący ma ograniczoną zdolność do wykonywania prac wymagających dobrej sprawności obu kończyn górnych.

W piśmie procesowym z dnia 10 marca 2015 roku pełnomocnik organu rentowego zakwestionował opinię biegłych z dnia 4 grudnia 2014 roku i wniósł o uzupełnienie opinii poprzez zobowiązanie biegłych do ustosunkowania się do zastrzeżeń pozwanego i wskazania czy wynik badania USG barku lewego przeprowadzonego w dniu 26 września 2014 roku, po wydaniu zaskarżonej decyzji, powołany w opinii stanowi nową okoliczność w sprawie. W uzasadnieniu pisma pozwany podniósł, że w trakcie postępowania orzeczniczego specjalista ortopeda konsultant ZUS w oparciu o aktualne badanie przedmiotowe oraz analizę dokumentacji medycznej uznał, że odwołujący jest niezdolny do pracy. Objawy neuropatii nie powodują upośledzenia sprawności ruchowej kończyny górnej lewej w stopniu uniemożliwiającym pracę w charakterze elektromontera. Konsultant ZUS potwierdził ograniczenie ruchomości małego palca kończyny górnej lewej, stwierdzając jednocześnie, że ruch w dużych stawach kończyn jest zachowany w funkcjonalnym zakresie.

Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2015 roku strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie. Odwołujący oświadczył, że nie zgłasza uwag i zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych sądowych.

P. Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się na kartach 11-23 i 32-33 oraz dokumentów zgromadzonych w aktach pozwanego organu rentowego o znaku (...), jak również w oparciu o pisemną opinię biegłych lekarzy sądowych ortopedy B. M. i neurologa M. P. z dnia 4 grudnia 2014 roku na kartach 37–38 akt sprawy.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne i przydatne dla potrzeb niniejszego postępowania dokumenty urzędowe zgromadzone w aktach pozwanego organu rentowego, albowiem zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione w ramach przysługujących im kompetencji i w przewidzianej prawem formie. Nadto ich treść i forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a zatem i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Natomiast dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie miała w szczególności dokumentacja medyczna z przebiegu leczenia neurologicznego i ortopedycznego W. S., złożona przez odwołującego do akt rentowych w toku postępowania orzeczniczego oraz do akt sądowych. Udostępniona biegłym dokumentacja medyczna pozwoliła bowiem w wystarczającym stopniu ustalić jaki jest faktyczny stan zdrowia odwołującego.

Wszelkie sporne okoliczności Sąd wyjaśnił ostatecznie w oparciu o pisemną opinię przygotowaną na zlecenie Sądu przez biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii i ortopedii. Opinie biegłych dostarczyły Sądowi wiedzy

specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia odwołującego ubiegającego się o przywrócenie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 18 kwietnia 2010 roku, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia.

Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłych nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu.

Sporządzona w toku niniejszego postępowania opinia biegłych sądowych, w ocenie Sądu, spełniała powyższe wymagania. Nie zostały ujawnione jakiegokolwiek okoliczności podważające jej moc dowodową. Opinia okazała się jednoznaczna, spójna i logiczna. Nie zawierała żadnych wewnętrznych sprzeczności, a sformułowane w niej stanowcze i konkretne konkluzje w pełni korespondują z rezultatami przeprowadzonych i opisanych przez biegłych badań. Biegli po przeprowadzeniu wnikliwej analizy stanu zdrowia odwołującego oraz przebiegu jego dotychczasowego leczenia przekonująco wyjaśnili przyczyny dla których ostatecznie uznali odwołującego za osobę częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 10 kwietnia 2010 roku, logicznie argumentując zasadność wniosków. Tym samym Sąd nadał pełną moc dowodową powyższej opinii, bowiem jest ona przekonująca, obiektywna i wyczerpująca

Na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2015 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych, albowiem podniesione przez pełnomocnika pozwanego w piśmie z dnia 10 marca 2015 roku zastrzeżenia do opinii biegłych nie zasługują na uwzględnienie i nie mogą wpłynąć na odmienną ocenę materiału dowodowego. Biegłe ortopeda i neurolog w pisemnej opinii sporządzonej w toku postępowania kategorycznie stwierdzili, że o braku poprawy stanu zdrowia odwołującego w stosunku do poprzednich badań przeprowadzonych przez Lekarzy Orzeczników ZUS świadczy nadal utrzymujące się znaczne, upośledzające sprawność funkcjonalną ograniczenie ruchów stawu barkowego lewego oraz cechy neuropatii nerwu łokciowego lewego. Biegłe odniosły się w swej opinii także do kwalifikacji zawodowych odwołującego i uznały, że odwołujący ma ograniczoną zdolność do wykonywania pracy w wyuczonym zawodzie elektromontera oraz do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług ogólnobudowlanych ponieważ są to prace wymagające dobrej sprawności obu kończyn górnych. Wynik badania USG barku lewego wykonanego w dniu 26 września 2014 roku nie stanowi wbrew temu co twierdzi pełnomocnik pozwanego nowej okoliczności nieznaney organowi rentowemu przed wydaniem decyzji, świadczy natomiast o dalszym i postępującym uszkodzeniu funkcji kończyny górnej. Z uwagi na powyższe, Sąd wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie w pełni podzielił poglądy i oceny biegłych neurologa i ortopedy i uznał, że nie zaistniała więc potrzeba powtarzania lub uzupełniania postępowania dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. S. zasługuje na uwzględnienie.

Istotę sporu w rozpoznawanej sprawie stanowiło ustalenie, czy odwołujący W. S. spełnia warunki przewidziane w art. 14 ust.1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440) w związku z art. 6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 167, poz.1322), powoływanej dalej jako ustawa wypadkowa.

W niniejszej sprawie bezsporne pomiędzy stronami było, iż odwołujący posiada wymagane przepisami okresy składkowe i nieskładkowe.

Nie ulegało również jakiegokolwiek wątpliwości, iż odwołujący na budowie uległ w dniu 18 kwietnia 2010 roku wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznał zwichnięcia stawu barkowego lewego i porażenia splotu barkowego

lewego oraz to, że okresie od 1 sierpnia 2011 roku do 30 czerwca 2014 roku odwołujący miał ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 18 kwietnia 2010 roku. Okoliczności sprawy wskazują również jednoznacznie, iż pozwany zaskarżoną decyzją, wydaną po przeprowadzeniu postępowania orzeczniczego wstrzymał wypłatę odwołującemu świadczenia, wobec ustalenia w orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 29 sierpnia 2014 roku, iż odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych

czynności lub poleceń przełożonych;

2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na

rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;

3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 6 powołanej ustawy ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej stał się niezdolny do pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Według treści art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Świadczenia, o których mowa w art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (art. 17 ust. 2). W myśl zaś ust. 4 ustawy prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania tej niezdolności bez względu na okres, jaki upłynął od ustania prawa do renty.

Zgodnie z brzmieniem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, niezdolna do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności. Całkowicie niezdolna do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2). Natomiast za częściowo niezdolną do pracy uznaje się osobę, która utraciła zdolność do wykonywania pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji (art.12 ust. 3). Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy zarobkowej lub podjęcia innej pracy, celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj, charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art.13 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Z kolei stosownie do ust. 2 i 3 art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, jeżeli jednak według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu, to niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat.

Renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy uzależniona jest od spełnienia przez ubezpieczonego łącznie dwóch przesłanek: ubezpieczony musi być niezdolny do pracy i niezdolność ta musi być następstwem wypadku przy pracy.

Dla wyjaśnienia stanu zdrowia odwołującego, jego niezdolności do pracy oraz związku pomiędzy niezdolnością do pracy i wypadkiem przy pracy, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych neurologa i ortopedy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującego jednostek chorobowych, które przeprowadziły badanie przedmiotowe i podmiotowe odwołującego, zapoznały się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w aktach sprawy oraz w aktach rentowych.

Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, iż odwołujący jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 18 kwietnia 2010 roku po dniu 30 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku.

Dowody przeprowadzone w sprawie, w szczególności opinia biegłych neurologa i ortopedy pozwoliły na ustalenie, że częściowa niezdolność do pracy pozostająca w związku z wypadkiem przy pracy, wynika z ograniczenia ruchów stawu barkowego lewego i upośledzenia funkcji kończyny górnej lewej. U odwołującego nie doszło do poprawy stanu zdrowia w porównaniu do stanu ocenianego przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 21 czerwca 2012 roku, albowiem nadal utrzymuje się znaczne, upośledzające sprawność funkcjonalną ograniczenie ruchów stawu barkowego lewego oraz cechy neuropatii nerwu łokciowego lewego. Zmianom tym towarzyszy wychudzenie obrysów barku lewego oraz zaniki mięśniowe kończyny górnej lewej. W związku z tym odwołujący wymaga stałej kontroli lekarskiej, rozważenia leczenia operacyjnego barku lewego, systematycznego usprawniania, leczenia farmakologicznego i fizykoterapeutycznego ograniczenia ruchów stawu barkowego lewego, unikania przeciążeń i kształtowania zachowań prozdrowotnych. Biorąc pod uwagę fakt, że odwołujący pracował na stanowisku pracownika budowlanego i przez około pięć lat prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie usług ogólnobudowlanych, przyjąć należy, że odwołujący nie może wykonywać prac wymagających dobrej sprawności obu kończyn górnych.

Reasumując z przyczyn wskazanych i opisanych wyżej Sąd stanął na stanowisku, iż odwołujący nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 18 kwietnia 2010 roku okresowo od 1 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w całości i przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 18 kwietnia 2010 roku, poczynając od 1 lipca 2014 roku, tj. od dnia następującego po dniu wstrzymania wypłaty świadczenia do 31 grudnia 2015 roku, czym Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Małgorzata Kuźniacka – Praszczyk

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego r.pr. E. M. wraz z aktami rentowymi odwołującego o znaku (...),
3. za 14 dni od doręczenia albo z pismami

P., dnia 16 kwietnia 2015 roku

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk